

Είναι πια φανερό ότι εάν δεν είμαστε αποφασισμένοι να φύγουμε όχι μόνο από το ευρώ, αλλά και την Ε.Ε., δεν είναι δυνατή η έξοδος από τη σημερινή πρωτόγνωρη κατάσταση. Παρόμοια, όμως, ριζική αλλαγή απαιτεί βαθιά συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων, που μόνο μέσα από ένα παλλαϊκό Μέτωπο (σαν αυτό που έχω περιγράψει) μπορεί να δημιουργηθεί. Συνειδητοποίηση ότι, εάν δεν θέλουν να καταδικαστούν σε μόνιμη εξαθλίωση, απαιτούνται σημαντικές οικονομικές αλλά και γεωστρατηγικές αλλαγές.

Και η εξαθλίωση θα είναι μόνιμη, γιατί θα οφείλεται όχι μόνο στη φτωχοποίηση σαν συνέπεια των Μνημονίων (όπως υποστηρίζουν «αριστεροί» οικονομολόγοι της συμφοράς) αλλά, το κυριότερο, στην καταστροφή των εργασιακών και κοινωνικών κατακτήσεων: ελαστικές εργασιακές σχέσεις, ουσιαστική κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης, ιδιωτικοποίηση του κοινωνικού πλούτου και των υπηρεσιών που καλύπτουν βασικές ανάγκες (μεταφορές, επικοινωνίες και, σύγματο, ηλεκτρικό, νερό) κ.λπ.

Όλα αυτά δεν πρόκειται να επανέλθουν στην προτέρα κατάσταση, ακόμη και αν βγούμε από το ευρώ αλλά μείνουμε στην Ε.Ε., όπου θα εξακολουθούμε να δεσμευόμαστε από τις συνθήκες Μάαστριχτ, Λισαβόνας κ.ά. που επιβάλλουν το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών. Το γεγονός αυτό αποσιωπάται συστηματικά από την εκφυλισμένη «Αριστερά».

Η έξοδος από την Ε.Ε. δεν είναι βέβαια αυτοσκοπός, αλλά μέσο για την απόκτηση σημαντικού βαθμού οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, με στόχο την οικονομική αυτοδυναμία, η οποία θα έκανε δυνατό τον πραγματικό αυτοκαθορισμό μας ως λαού στο οικονομικό, το πολιτικό, το κοινωνικό και το πολιτιστικό επίπεδο.

Στον αγώνα αυτό για αυτοδυναμία δεν θα είμαστε μόνοι, εφ' όσον ήδη υπάρχει σημαντικός αριθμός χωρών που αντιστέκονται στην πλήρη ενσωμάτωση στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, την οποία διαχειρίζεται η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε).

Στο «στρατόπεδο» των λαών που αγωνίζονταν για την εθνική τους κυριαρχία ανήκαν το Ιράκ και η Λιβύη (πριν το ΝΑΤΟ καταστρέψει στρατιωτικά τα καθεστώτα αυτά), που στηρίζονταν σε αντίστοιχα εθνικοαπελευθερωτικά

κινήματα. Σήμερα, το ίδιο επιχειρείται στη Συρία και το Ιράν, όπου από χρόνια έχει ξεκινήσει συστηματική προσπάθεια συντριβής των εκεί εθνικοαπελευθερωτικών κινήμάτων, είτε με στρατιωτική είτε με οικονομική βία. Και, φυσικά, αντίστοιχα καθεστώτα κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης υπάρχουν και αλλού: από την Κούβα και τη Βενεζουέλα έως τη Βολιβία.

Ομως, το γεγονός που κάνει όχι απλώς επιθυμητή οικονομικά, αλλά και εφικτή πολιτικοστρατιωτικά την έξοδό μας από τη ΝΔΤ είναι η δημιουργία της Ευρασιατικής Ενωσης το 2011, που σχεδιάζεται να ολοκληρωθεί το 2015. Αρχικά, μεταξύ τέως μελών της ΕΣΣΔ, αλλά

Του
**ΤΑΚΗ
ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ**
<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

που τελικά αναμένεται ότι θα προσελκύσει πολλές χώρες που αντιστέκονται στη ΝΔΤ ή έχουν ιστορικούς και πολιτιστικούς δεσμούς με τη Ρωσία: από την Ουγγαρία, τη Φινλανδία και τη Βουλγαρία, μέχρι το Βιετνάμ, τη Μογγολία, τη Βενεζουέλα και την Κούβα.

Η ρωσική ελίτ, κάτω από την ηγεσία του Πούτιν, αντιστέκεται στην απώλεια της εθνικής, αλλά και της οικονομικής και πολιτιστικής κυριαρχίας της, μέσα στη ΝΔΤ. Αυτό την έχει ήδη φέρει σε συγκρουσιακή διαδικασία με την Υ/Ε που συνεχώς εντείνεται και είναι πολύ πιθανό να καταλήξει τελικά ακόμη και σε πόλεμο, εάν συνεχιστεί η επιδεινούμενη σήμερα στρατιωτική περικύκλωση της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ.

Η σύγκρουση με την Υ/Ε για τη Γεωργία, πριν από λίγα χρόνια (που ώθησε την Υ/Ε ακόμη και στην προσωρινή αποβολή της Ρωσίας από την «Ομάδα των 8») και η σημερινή σύγκρουση για την Ουκρανία είναι τμήματα αυτής της συγκρουσιακής διαδικασίας.

Το γεγονός αυτό, καθώς και η σημασία της παγκοσμιοποίησης, έχει πλήρως αντιληφθεί το Κ.Κ. Ρωσίας (σε αντίθεση με τους δικούς μας «Μαρξιστές» που μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις μεταξύ Ρωσίας και Υ/Ε!), το οποίο έχει σαφώς ταχθεί με το μέρος της υπό τον Πούτιν ελπί στον αγώνα κατά της ΝΔΤ, σε ένα άτυπο Λαϊκό Μέτωπο που

περιλαμβάνει ακόμη και την Εκκλησία, η οποία αγωνίζεται ενάντια στην πολιτιστική παγκοσμιοποίηση.

Ο αγώνας μάλιστα αυτός της ρωσικής ηγεσίας επεκτείνεται ακόμη και στο οικονομικό επίπεδο, όπου επιβάλλει κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές εμπορευμάτων και κεφαλαίου, ακόμη και σε παραβίαση των κανόνων του ΠΟΕ. Παράλληλα, έχει ξεκινήσει πελώριο πρόγραμμα εξοπλισμών που θα δημιουργήσει σε λίγα χρόνια μια νέα παγκόσμια ισορροπία, η οποία θα σπάσει το σημερινό μονοπώλιο της βίας της Υ/Ε, που έχει οδηγήσει σε φυσική ή οικονομική καταστροφή την πλειονότητα του παγκόσμιου πληθυσμού.

Αντίστοιχα, η «κομμουνιστική» ηγεσία της Κίνας, μολονότι πολύ περισσότερο οικονομικά ενσωματωμένη στη ΝΔΤ από τη Ρωσία, επίσης αντιστέκεται στις προκλήσεις της Υ/Ε ενάντια στην εθνική κυριαρχία της και την παράλληλη στρατιωτική της περικύκλωση – γεγονός που ντε φάκτο την οδηγεί τελικά σε συμμαχία με τη Ρωσία. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ό,τι η Υ/Ε προχωρά σε οικονομικές ενώσεις χωρίς τη Ρωσία και την Κίνα (υπερ-Ατλαντική συμφωνία και αντίστοιχη στον Ειρηνικό)!

Η Ελλάδα, σε περίπτωση επικράτησης ενός Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης, θα μπορούσε να ζητήσει την άμεση ένταξή της στην Ευρασιατική Ενωση και στρατιωτική συμμαχία, με τον απαραίτητο όρο του απόλυτου σεβασμού της εθνικής κυριαρχίας της. Ο όρος αυτός είναι άλλωστε διακηρυγμένη ρωσική πολιτική (που τονίστηκε πάλι τον προηγούμενο μήνα στην κοινή συνεδρία των νομοθετικών σωμάτων, αλλά και στη σύναψη της συμφωνίας με την Ουκρανία), ότι η Ρωσία θα σεβαστεί την εθνική κυριαρχία κάθε χώρας – πράγμα βέβαια που έχει δείξει και στην πράξη (Συρία, Ιράν κ.λπ.).

Στη συνέχεια, η κυβέρνηση του Μετώπου θα μπορούσε να διακηρύξει την άμεση και μονομερή έξοδό της από την Ε.Ε., ώστε να βάλει σε εφαρμογή το πρόγραμμα για την οικονομική αυτοδυναμία, που ξεκινώντας από τη μονομερή διαγραφή του χρέους και την κατάργηση όλων των Μνημονίων και σχετικών νόμων, θα έβαζε τις βάσεις για μια νέα Ελλάδα οικονομικά αυτοδύναμη και εθνικά κυρίαρχη. Τότε, και μόνο τότε, θα μπορούσε να τεθεί και το θέμα του επιθυμητού από το λαό είδους κοινωνικοοικονομικού συστήματος.